

მშენებელი

იუმორის გ.
ჟურნალი

მათრახი

№ 21

ქართველი ინტელიგენტები.

თუ ჩემი მცირე მსჯელობა
დიდათ არ დამედრახება,
ქართველი ინტელიგენტის
მსურს გამოეხატოს სახება.

ქართველი ინტელიგენტი!
ოჰ, რა დიადი ცნებაა!!!
(მე ასე ვფიქრობ... თქვენი კი,
თქვენ იცით... თქვენი ნებაა!)

მე ის მყავს წარმოდგენილი
 მამულის მთავარ ბურჯათა...
 (რა ვუყოთ „სკანდალისაგან“
 ზოგს სახე ჰქონდეს ლურჯათა!)

ენერგიული, მოსაქმე,
 განთქმული მამაცობითა...
 (შენამკობ დანამშვენები
 წინ ხავსით, უკან ობითა!)

სიტყვას გაუბრძის... უმეტეს
 საქმეზე გადანაგები.
 (იმათი ღინჯი მსჯელობა
 თითონც გინახავთ ეგები!)

შრომაში მათგანს თვითეულს
 ხელით ზღვა დაედინება!
 (ორჯერ ჩამოჰკრავს, მესამედ
 ჩასთვლემს და ჩაეძინება!)

უცხოელსაგით როდი გრძნობს
 იგი თავს სალახანადა!!
 (ევიწროება ცა ქუდათ
 და მიწა ქალამანათა!)

წინდახედული, ფხიზელი,
 მუდამ შრომაში გართული.
 („დაუდევრობა“ არც იცის
 სიტყვა თუ არის ქართული!)

სიმტკიცე ხასიათისა
 თანა სდევს განუყრელათა...
 (და გასაკვირიც არ არის
 რომ მოქმედებდეს ქრელათა!)

გზა გარკვეულათ სთელავენ
 სამშობლო ქვეყნის კალთასა
 და არხინათ მიღიან
 აქ ალთას,
 იქით ბალთასა.

თაგუნას დაკარგვა.

თაგუნას დაკარგვის ამბავი ელვის სისწრაფით მიედრო მთელ ქალაქს. ათას-ნაირი მითქმა-მოთქმა და ჭორები გავრცელდა, ვინ რას ამბობს და ვინ რას. ზოგიერთების აზრით ამას დიდი პოლიტიკური მნიშვნელობა ჰქონდა. ზოგიერთები გადაწყვეტილი ამბობენ რომ „თაგუნას დაკარგვას“ სახალხო ღუმასთანაც აქვს კავშირი. ერთი სიტყვით, ვინ რას ამბობს და ვინ რას. ჩვენ რომ უფრო ნათლად და გარკვევით გავაცნოთ ჩვენი მკითხველები ამ უცნაურ მოვლენას და აგრეთვე სწორე, ცოტათ თუ ბევრად ნამდვილი მნიშვნელობით გამოვარკვიოთ ეს მოულოდნელი შემთხვევა თაგუნას შესახებ, გადავსწყვიტეთ შევკითხოვდით ჩვენს ცნობილ საზოგადო მოღვაწეებს და მათი აზრი გავვეგო. აი რას ამბობენ ისინი:

იოსებ იმედაშვილი.

როცა თქვენი კორენსპონდენტი შევიდა ი. იმედაშვილის კაბინეტში, ჩვენი გამოჩენილი-პუბლიცისტი-ხელოვნების ღმერთი და რედაქტორი „თეატრი და ცხოვრებისა“, თავის ერთ ერთ მარგალიტ მეთაურს სწერდა თეტრისთვის, სახელდობრ: „ზანკის წმინდა მოციქული პართენი ანუ სხვის ჯიბეში ფულს რა უნდა! შესვლისთანავე თქვენმა თანამშრომელმა უთხრა: ბ. იოსებ! უბედურება! თაგუნა დაიკარგა!..“

იოსებ იმედაშვილმა კალამი ხელიდგან გაავლო, მეთაურს ხელი დააფარა, სკამზე გადაწვა, სახე გაუწითლდა, ტუჩები ძირს დაუშვა, თვლები დახუჭა, ცხვირის წვერი გაუთეთრდა და დაიწყო გიჟივით ლულ-ლული: ეშ... ე-ეშ.., ეშმ... —ეშმ... ეშმ.—ეშმაკ. ეშმაკი დაიკარგა?!!! ეშმაკი აღარ არის?...!!!“ მერე წამოვარდა ზეზე და დაიწყო: მართალია მე მისი მადლიერი არ ვყოფილვარ, მა-რა მაინც ნიჭ... ნიჭ. გვარიანი ნიჭიერი ე. ი ეშმაკი იყო; არავის ზოგავდა, კარგი მისთვის არ სუფევდა, ჩემი მეთაურები თვით საუკეთესო მამული შვილებმა მოიწონეს და ის კი... ოხ-სად არის, ერთი ვნახო, მაჩვენეთ მართლა მკვდარია თუ ეს სიზმარია! ხა-ხა-ხა-ხა. აი საქმე... აი კარგი საქმე. ეხლა ჩვენ ჟურნალს არაფერი უჭირს... ის დამცინოდა რომ მე ვინც ჩემს ჟურნალს იწერს, ვინც კითხულობს იმათ სურათებს ვათავსებდი,

ეშმაკი.

ვხატავდი ჩემს ჟურნალში, მშობიარე ქალის სურათი, რომელმაც 6 შვილი შვა, ასეთი ხელოვნება გამოიჩინა და რომლის სურათი ჩემს ჟურნალში იყო, მას სიცილად არ ყოფნიდა. ისიც კი დამიწუნა რომ მე პართენს. ამ ჩვენს ქვეყნის მხარეს ადგილის აგიტაცია გაუკეთე საქანქრეთა. საზოგადოებაში, კლუბის სტარშინები ვაქე: ეს კიდევ არაფერი წრეულს მე ბახმაროზე სახალხო თეატრი აღმოვაჩინე, ის კი ამბობს რომ წელს კი არა, ზამდენი ხანია აშენებულთა, მხოლოდ შენდღეს შეგიტყვიანო. ვფიცავ რეცენზენტ გარიკს, ის უწესო კაცი იყო... ვმადლობ, ვმადლობ ღმერთსა!“. ამას შემდეგ წაიშინა ხელები თავში და გული წაუვიდა. წყალი ვაკურეთ*) მოვებრუნეთ და მისი შეცდომა ავუხსენი რომ: ეშმაკი კი არა თავუნა დაიკარგა“ მეთქი.

— ოჰ. აააა! როგორ, მაშ შენ რათ მითხარი ეშმაკი დაიკარგაო.

ეშმაკი კი არა პატივცემულო პუბლი-ხელოვანცხად-კლიშისტო, თავუნა როგორ გგონიათ რა მიზეზია რომ დაიკარგა.

იოსებ. თავუნა ჩემი თანამშრომელია, მისი „ბუზების არშიყობა“ ჩემ ჟურნალში იყო დაბეჭდილი და რათ დაიკარგა? უსათუოდ განცხადებას დაბეჭტდავ ჩვენი რედაქციის კარპორაციის სახელით, ვიგლოვებთ თანამშრომელს და დებუტაციას გავგზავნეთ მის მოსანახავად. საცოდავი თავუნა! ამას წინეთ შემხვდა და მითხრა „ბ. იოსებ, განცხადებებს და რეცენზიებს ვინ სწერს თქვენს გაზეთშიო“ „ნუ თუ გაინტერესებთ“ მეთქი ვუთხარი. ძალიანაო! მითხრა.

— ვინა და მე, თუ თქვენი საწყენი არ იქნება მეთქი, ვუბასუხე. თავუნა წელში გასწორდა, სახე გაუბრწყინდა, ერთი ულვაში ზევით ასწია, მეორე ქვევით, ნესტოები გაებერა და სთქვა:

— ეგრე მოველოდიო. ვიცოდი რომ ეს შენი იქნებოდა, ნამდვილი შენი, შენიო შენიო! სულ გაიძახოდა, „აბა ამისთანა განცხადებებს ვინ დასწერდაო“. იოსები გაჩუმდა და რაღაც ოცნებას მიეცა, მერე უცებ თავი ასწია და მითხრა— „ეშმაკი სადა ბრძანდებაო“.

— კახეთში მეთქი უთხარი.

— მინდა ერთი რამ ვურჩიო ეშმაკს, მარა აბა ჩემსას რას დაიჯერებსო, თქვენ ისე უთხარით,

*) კიდევ კარგი ღვინო არ აკურეთ. ეშმაკი.

მას, ვითომ სადმე ყური მოჰკარით. კახეთში ნუ დადის, თორემ იქ ღვინის სმას მიეჩვევა და ეს ნამდვილი ნიჭით სავსე ადამიანი, ეს ერთად ერთი იუმორისტი დაგვედუბება და ხომ იცით, ჩვენი ქართველების საქმე: ჩვენს მოღვაწეებს ლოთობა სჩვევიათ ე. ი. ღვინის—ზომით სმა არ იციან და ვაი თუ... ხომ იცით... ვაი—თუ მოკვდ... დაიკარგოს და... წედან მგონი რაღაც ვილაპარაკე, ისე... ხომ იცით. ვიოხუნჯე. თქვენ ეშმაკს ნუ ეტყვით ჩემს ოხუნჯობაზე, მე რეპეტიცია გავაკეთე, მინდა ჩვენს ქურუმებს „переживание“ ვასწავლო...

— თქვენი აზრი ბ. იოსებ—რატომ დაიკარგებოდა თავუნა?..

— რატომ-რატომ. განა არ იცით. ჯერ მაგაზე ვერაფერს გეტყვით-ძალიან საშიშია, ხომ იცით რა მოგველის... და შეუღდა მეთაურის გაგრძელებას.

იოსებ გედევანიშვილი.

ჩემი შეკითხვის შემდეგ პატივცემულმა მოღვაწემ ასე დაიწყო:

— თავუნას დაკარგვით საქმე მეტად გართულდება. აქ შესაძლებელია დიდ ამბებს მოველოდეთ, რადგან მის დაკარგვას განსაკუთრებული სტრატეგიული მნიშვნელობა აქვს, მოსალოდნელია დიდი ამბები დატრიალდეს. ცხადია აქ რაიმე ოინს ან დემონსტრაციას აპირებს თავუნა და, თუ მისი დაკარგვა დიდხანს გაგრძელდა, მაშინ ხიფათს უნდა მოველოდეთ. და თუ ეს გეგმა, სწორი, მიზანშეწონილი გეგმაა თავუნასი, მაშინ მისი მთელი ხასიათის შეცვლას უნდა მოველოდეთ. ამ შემთხვევაში მოულოდნელ სიურპრიზებთან გვექნება საქმე... ჯერ არ ვიცით რომელი გეზით დაიკარგა თავუნა, ისიც არ ვიცით რომელი ლარი ამოარჩია დასაკარგათ, ამას შემდეგ გავიგებთ, მხოლოდ ერთი კი ცხადია: აქ საქმეს გაართულებს, გააქიანურებს და ამას დიდი მნიშვნელობა ექნება. გადაქრით შეიძლება ითქვას, საქმე მეტად გაძნელდება, ამას მეტად დიდი მნიშვნელობა აქვს, ეს მნიშვნელობა იმდენად დიდია რომ ადვილად აიხსნება ის დაჟინება, რომელსაც თავუნა ასე მაგრა ებლაუტება. ეს მოსაზრება სამართლიანია მხოლოდ იმ შეფთხვევაში, თუ თავუნა ცოტა ხნით იქნება დაკარგული... ისე კი ცხადია მის დაკარგვას მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ შედეგებს ამ ახლო ხანში არ უნდა მოველოდეთ.

თ. ლლონტი.

— ასეთი დაკარგვის მაგალითი ჩვენში ბევრი ყოფილა. სტატისტიკით ამის ახსნა ყოველთვის შეიძლება. მხოლოდ საჭიროა ვიცოდეთ რომელ რაიონში არის დაკარგული თავუნა... თბილისი განიყოფება მცხოვრებლების მხრივ შემდეგ ციფრებში:

ნავთლოდის რაიონი: 60000 მცხოვრებში სომეხი 79 პროც. ქართველი 13 პროც. რუსი 5 პროც. თათარი 2 პროც. სხვა და სხვა ეროვნება 1 პროც.

2. სოლოლოაქის რაიონი. 100000 მცხოვრები სომეხი 86 პროც. ქართველი 9 პროც. რუსი 3 პროც. თათარი 0,19 პროც. და სხვა და სხვა ეროვნება 1,81! კიდევ აპირებდა პატივცემული სტატისტიკოსი ცნობების მოწოდებას, რომ ვიღაცამ ამბავი მოიტანა „საქართველოსტები“ რედაქციის ფანჯარასთან დასეირნობენ და მგონი რაღაცას აპირებენო. მყისვე დაიხურა დარბაზი და „სახალხო ფურცლის“ რედაქცია ბნელმა მოიცო. მეც წამოვედი.

„საქართველოს“ რედაქციაში.

რადგან რედაქციის მთელი კორპორაცია „სახალხო ფურცლის“ რედაქციის ფანჯარებთან უნახავთ, ამიტომ იქ ჩვენ ვერავინ ვნახეთ.

ჭიკვარა.

მიკიჩას ჩივილი.

(სტენა)

ვა, ეს ინჩხაბარე, ტო! როგორ თათრის კვდარივით გაგრძელდა ეს ვაინა, რა ამბავია! ციციანთ დავა გახდა რაღა! არც თავი ეტყობა, არც ბოლო.

ისე მიდის საქმე რომ ლამის არის მეც გამაპრავაჯონ. აფსუსი არ არის ვართანუშას დაქვრივება! მერე რა ადამიანია ის წყეული ისა. გეგონებათ წმინდა სანთლიდან არის ჩამოქნილიო. კუკლაა რაღა, კუკლა უფლის მადლმა. ნეუქელი მოი ვართანუშ სვოი ბიკოვსკი გლაზა, დრუგომუ ბუდიტ მარვატ! ქრისტიანო, ასე ხელ-აღებით ყველას ვაინში წისვლა გაგონილა! რომ არც პერვი რატნიკ აპალჩენიასა აქვს გასავალი და არც ვტოროისი არც წითელი ბილეთი სქრის, ადარც ლურჯი.

აი, ჩემ ბაშკას რა უთხრა, რა ჭკვა დაენაყე! ცხონებული მამაჩემი მეზნებოდა: თუ გინდა ტერტერათ გამოგზდიო, მაგრამ მე ტუტუტუმა რომ არ დაუჯერე იმ ცხონებულს. დღეს ნამდვილი რთველია რაღა ტერტერებისთვის? განა იმისთანა ხოცვა-ჟუჯვის წელიწადი დაუდგებათ როდისმე! ჯერ ამ ვაინამ გაავლო ქვეყანას მუსრი და ახლა კიდევ ამ ვერანა ხორველამ. რა უჭირთ, ქვეყანა ტერტერებისა რაღა! ერთ-ორ ტერმოლორმიას წაიბუტბუტებენ და ვადადის მარცხენა ჯიბეში ფულები.

აი ხელობა და დახოდნი სტატია შესის! ეს, აცხონა ღმერთმა საწყალი მამაჩემი. დამეჯერებინა იმისთვის და პატარა ცერკოვნი კითხვა მესწავლა, ტერტერა თუ არა ტირაკუა მაინც ვიქნებოდი და ამ ვაინს გადაფრჩებოდი. ვა, ხუმბრობა ხომ არ არის სიკვდილი! ერთი ნასლედნიკი მაინცა მყვანდეს და ჯანაბას ჩემი თავი. ნეუქელი ჩემი სანთელი სავესემ უნდა გაქრეს! საკვიველია უფლის მადლმა!

გოგია.

მითრანტი

(სიმღერა)

ვერანი!

(ბირღაზირ „ქეშეკური“ შიხაძე).

მიმაცუნცრუკებს
(უგზო უკვლოდ)
ცხენი ვერანი!
უკან გამოსჩანს
წითლად მისი
განაწერანი!

აჩუ, ვერანო,
შენს ხვანცარიკს
არ უჩანს ზღვარი
და ნიავს მიეც,
და შემუსრე,
ანბანთა ჯარი.

გაპკვეთე „ნარი“
გააბე „ფარი“
განადგურე
„ანი“ და „ზენი“
აჩუ! გაპქუსლე!
და შემომოკლე
ქანქარიკისა
მიღების დღენი.
კოტათი მაინც
ხომ დაფასდება
ეს ვაჟკაცური
ჩვენი კვეთება,
(თუ გზად ეშმაკი არ შეგვეყარა
და არ გვიჩვენა თამაშ-ფეხება!

ორი ცხენი.

(გაგაძელება)

ენკენისთვის დამღევს, როცა გასუქებულ-გალამაზებული ლურჯა მთიდან სოფლად ჩამოიყვანეს, მისი მეგობარი კუდა უკვე მეორე გუბერნიის ერთ-ერთ სამაზრო ქალაქში სამხედრო ხელოვნებას სწავლობდა.

სიმინდის ჩაღასა და ჩხირების ტკვერაზე აღზრდილ კუდას უცებ ძირიანათ შეეცვალა ცხოვრების პირობები. მას თავის ღროზე აქმევდენ ხოლმე თივას, ქერს; თავის ღროზე სხვა ცხენებთან ერთად დაჰყავდათ მდინარეზე საბანაოთ და წყლის დასალევათ. თავის ღროზე იურვებდენ და ასუფთავებდენ კერძოთ ამისათვის მიჩენილი ჯარისკაცები.

გარდა ყოველივე ზემოხსენებულისა, კუდა კარგ საზოგადოებაშიაც ჩავარდა. მარჯალია შრომა აქაც ბევრი ჰქონდა, მაგრამ სამაგიეროთ განათლებულ ამხანაგებთან უხდებოდა ყოფნა და ამან შემამჩნევად წასწია წინ მისი გონებრივი განვითარების საქმე.

მეექვსე თვის დამღევს კუდა უკვე საღათ მსჯელობდა ომის შესახებ თავის მეგობრებთან და აღარ უხდებოდა ისეთ უბრალო ვითხვებში ყურების ჩამოყრა და გაწითლება. რასაკვირველია, კუდა ისე არ იყო გარკვეული პოლიტიკურ კითხვებში, როგორაც მაგალითად ჩვენი გაზეთების სამხედრო მიმოხილველნი, მაგრამ ასეთ ღრმა ცოდნას არც არავინ მოითხოვდა მისგან.

ბედმაც გაუღიმა ბედაურ კუდას, თითქო მისი განვლილი ცხოვრების ტინჯვა აწ სიხარულათ უნდა შეუცვალოსო. პირველი თვის დამღევიდანვე ის მარტოდ მარტო შეუბეს კ-ნი სოსოს ეტლში. კუდას ძლიერ ეუცხოვა ეს უჩვეულო ხელობა, მაგრამ ჩქარა საუცხოვო ტარება და ენერგია გამოიჩინა. ვინ იცის რამდენ ხანს დარჩებოდა ამ თანამდებობაში, რომ ერთი უბედური შემთხვევა არ წამოსწრებოდა.

იმ საღამოს, როცა კ-ნი სოსო დუქან-რესტორან „დათვიდან“ გამოვიდა მოწყალეების და მარიამთან ერთად, ძლიერ მხიარული და კმაყოფილი მოსჩანდა. ფეხი სიხარულისგან ეშლებოდა და მწყობრათაც ვერ ლაპარაკობდა; სამაგიეროთ მთელი სახე სიამოვნების ღიმილით უღვიოდა. ორივენი რის ყოფით მივიდნენ ეტლამდე და მჭიდროთ

ჩაეწყვენ შიგ, ვინაიდან ეტლის სივრცე ერთ მსხვილსა, ან უკიდურეს შემთხვევაში ორ წვრილ მგზავრზე იყო ნავარაუდები. აქ კი კ-ნი სოსო, რომელიც ცნობილი იყო თავისი ახოვანებით და მასთან ერთად არა ნაკლებ სივრცის მარიამი!

კუდამ მაშინვე იგრძნო რაშიაც იყო საქმე. ექვები მასში თაობიდანვე აღძრა რესტორანის მსახურის, პატარა დათიკოს ჩუმმა და ქურდულმა სიცილმა. ის ცალი თვალით იჭვრიტებოდა ღია ფანჯრის კუთხიდან და პირზე ხელ მიფარებული სიცილით კვდებოდა, როცა სტუმრები ღილის გაჭივრებით კიბეზე ჩამოდიოდნენ. — Впередъ Ваьска!

— დასძახა სოსომ და კუდაც დაიძრა. ღვედების უთავბოლო ტყლაშუნზეც ატყობდა კუდა, რომ მხედარს ხელები არ ემორჩილებოდა, მაგრამ ცხენი მაინც სცდილობდა ეტლი სამშვიდობო აღაგას ეტარებია. ამას ისიც უნდა დაეუმეტოთ რომ მგზავრები მოუსვენრად იჯდნენ ისედაც პატარა კალათში და ხან იქით, ხან აქეთ იზნიქებოდნენ. მარია ორჯერ კინალამ გადმოვარდა სრულიად სწორსა და ბაბაგან გზაზე. ალბათ ამიტომ მოჰხვია ხელი სოსომ და მისწია თავისკენ. ყოველ შემთხვევაში ასე მსჯელობდა მგლური ბუნძულით მიმავალი კუდა.

როცა ისინი ქალაქის განაპირა ჯბანს მიუახლოვდნენ ათი ღლის მთვარე უკვე ჩაესვენა და საგრძნობლად ჩამობნელდა. კუდას ბნელ ღამეში ათასი ისეთი ბილიკი გაუვლია, ისეთი ღარდა-ღურდასათვის დაუხწევია თავი, სადაც მისი მეგობრები ღლისითაც ვერ გაივლიან, მაგრამ ახლა უკან მთელი გოდორი მიჰქონდა და გარემოება ძლიერ უშლიდა ხელს.

პატარა ბოვირის პირად, რომელიც აფშენებიან მშრალისა; მაგრამ საგრძნობლად მაღალი ნაღვარის თავზე, კ-ნი მარიამს კვლავ მოუნდა ეტლიდან გადავარდნა; სოსომ რასაკვირველია ხელი მოჰხვია, ეტლი ცალმხარედ წაიხნიქა და გადაბრუნდა. კუდას, რომელიც გადაბრუნებულ ეტლთან ერთად გზის პირად დარჩა, ქვემოდან საშინელი ბრაგვანი და უწყაწური სიტყვები შემოესმა. კიდევ კარგი, რომ წვიმისაგან ხვეის ძირი გამბალი იყო და მასთან მგზავრები ცალ-ცალკე დაეცენ. მხოლოდ ამ გარემოებით ახსნა კუდამ მათი ცოცხლად გადაჩენა.

მეორე დღეს, როცა მთელმა ქალაქმა გაიგო ეს ამბავი, კუდას მაყურებელთა მთელი გროვა დაედევნა.

— მოშორდი, ახლოს არ მოეკარო, ბიჭო, გიჟია, დაფეთდებო, ეუბნებოდენ ერთმანეთს ბავშვები.— გუშინ ღამ თურმე ძალი დანახა, დაფრთხა და კ-ნი სოსო აი იქ ხევში გადასჩხება.— ერთი დახედე მაგ ვერანას და?

კულა მწუხარედ ოხრავდა ყოველ ამგვარ ბრალდების ვაგონებაზე. არა თუ ძაღლისა ეშინია მას; ერთხელ საბალახოზე ორი მშვიერი მგელიც კი მოიგერია.

— ახლა დაჰხედე უსამართლობას:— თითონ ხიფათში ჩაიყარეს თავი, მეც კინალამ თან გადამიყალიფეს და დანაშაული მე ვარ.

(შემდეგი იქნება)

მორიელი

უთავო ძეგლი*)

(გუძღვნა ქ. გორს)

უთავო ძეგლო! რის ნიშანი ხარ, რა აზრი არის შენში ჩართული, თავ-მოკვეთილი რისთვისა დგებარ, ვინ იყო შენი მკაცრი მსაჯული?

* * *

ნუ თუ ქალაქის აწმყო, წარსულში ვერ გიბოვნია ჯერ ღირსეული, რომ უკვდავი ჰყო ხალხისა გულში და მიზანს იყო შენც მიღწეული!

* * *

ან სიმბოლო ხარ მთელი ქალაქის, მის უთავობის გამომსახველი? დამდგარხარ მცველათ გორისა კარის, აბა რას იტყვის შენი მნახველი?!

* * *

თავ-მოჭრილი ხარ და ჩვენც თავსა გვეჭრი, ზედ ხიდის ყურზე გამოქიმულხარ... ამეღელ-ჩამღელთან ურცხვად ხმას გვიყვი— „მთელი გორისა ემბღემა მე ვარ!“.

ნ. აზიანი.

შ ე კ ი თ ს ვ ა.

ქურნალ „თეატრისა და ცხოვრების“ რედაქტორი ერთ ფრიალ საყურადღებო წინადადებას იძლევა:

„ამასთანავე ვაცხადებთ, რომ თუ ვისმე მოეოება ძნელად გასარკვევი ტერმინი, ცნება, შემოგვეკითხეთ და თუ ჩვენ სათანადოთ ვერ განვმარტავთ, შეკითხვას შინც დაგბეჭდავთ“. („თეატრ. ცხ.“ № 38)

მეორე ნახევარი ამ ამონაწერისა იმ განსაცვიფრებელი მორცხვობის ნიშანია, რომლითაც ასე შემკულია „თეატრისა და ცხოვრების“ რედაქტორი, თორემ რა ტერმინი შეიძლება იყოს, რომ მან ვერ ახსნას. ამიტომ გადავწყვიტე რამოდენიმე უცხო და ჩემთვის უცნობი ტერმინების გასარკვევით მეც შევაწუხო ჩვენი დაუღალავი მოღვაწე.

შეკითხვა 1. „თეატრისა და ცხოვრების“ მე-3 ნომერში მოთავსებულია ჩვეულებრივ საუკეთესო მეთაური (ალბათ რედაქტორისა) „საბანკო არჩევნები“ ამ წერილში ავტორი ამბობს:

„არა კმარა მხოლოდ ბუღალატერი ის ცოდნა, საჭიროა ჩვენი ქვეყნის ცნობა და სხვ.“

საინტერესოა განგვიმარტავდეს პატივცემული რედაქცია რას ნიშნავს ეს სიტყვა „ბუღალატერია“ და ვისთვის არ არის საჭირო მისი ცოდნა:

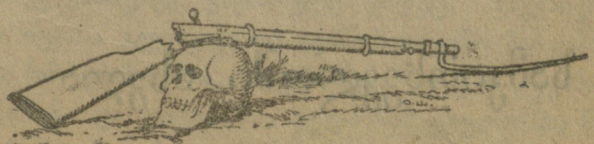
ბანკის დირექტორისათვის, თუ ქურნალის რედაქტორისათვის.

შეკითხვა 2. გაზეთი „საქართველოს“ ერთ-ერთ ნომერში ვიღაც ბ-ნი ფიგარო სწერდა:

„ბულგარეთმა, როგორც ვხედავთ უკვე გამოაცხადა მობილიზაცია. ჩვენი მოლოდინისამებრ მომობილებული ჯარი მან სერბეთის წინააღმდეგ გააგზავნა“.

დიდათ დაგვაფალებს „თეატრისა და ცხოვრების“ რედაქცია თუ გაგვირკვევს, რას ნიშნავს სიტყვა „მომობილებული“. ჩვენს პროვინციებში იხმარება სიტყვა მომოდულელებული. მაგალითად „მომოდულელებული გაზეთი „საქართველო“ სწერს და სხვ.

პატივისცემით ეშმაკი.

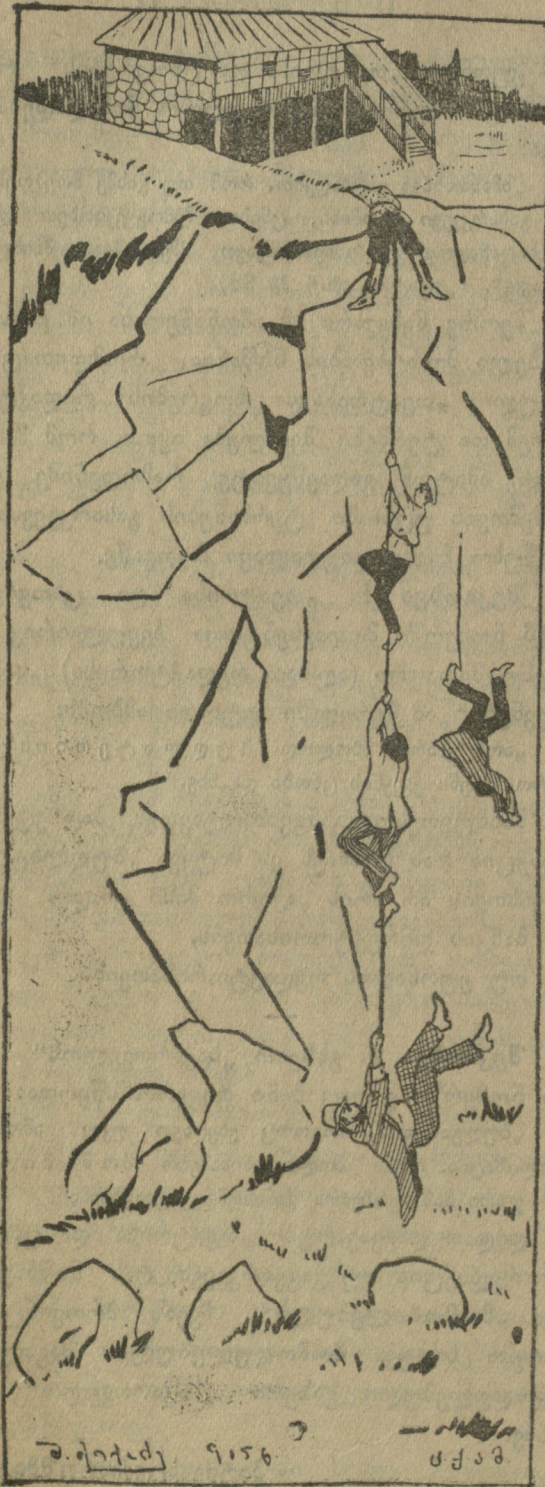

*) გორში, სწორედ ხიდის ყურთან, დაიწყეს ამ რამდენიმე წლის წინათ ძეგლის აშენება და რადგანაც არ იციან ვის დაუდგან ის ძეგლი, უკანასკნელი ჯერაც დაუმთავრებელია და მეტად აუშნოებს არე მარეს.

ნ. აზიანი.

ჭიათურაში.

მთიან-გორიანი გახლავთ
ჩვენი ტურთა ჭიათურა.
მაღლა გრილი ჰაერია
დაბლა კი ჰხურს, როგორც ქურა.

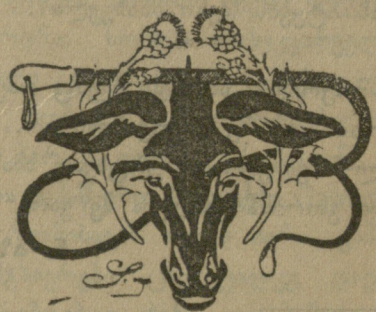
ამიტომაც ჩვენმა საბჭომ
ბევრი აღარ იფაფხურა,
აილო და სამკითხველო
გორაკს თავზე დაახურა.

და რადგან გზა არსით უჩანს,
შკითხველი კი არის ღიდი,
მთის მწვერვალთ სამკითხველოს
ბაწარი აქვს დანაკიდი.

ხალხი აღის და ჩამოდის
ივარჯიშებს აზრს და კუნთებს,
მაგრამ ხელი თუ აუცდა
ცოცხლად ვერც კი დაიკუთებს.

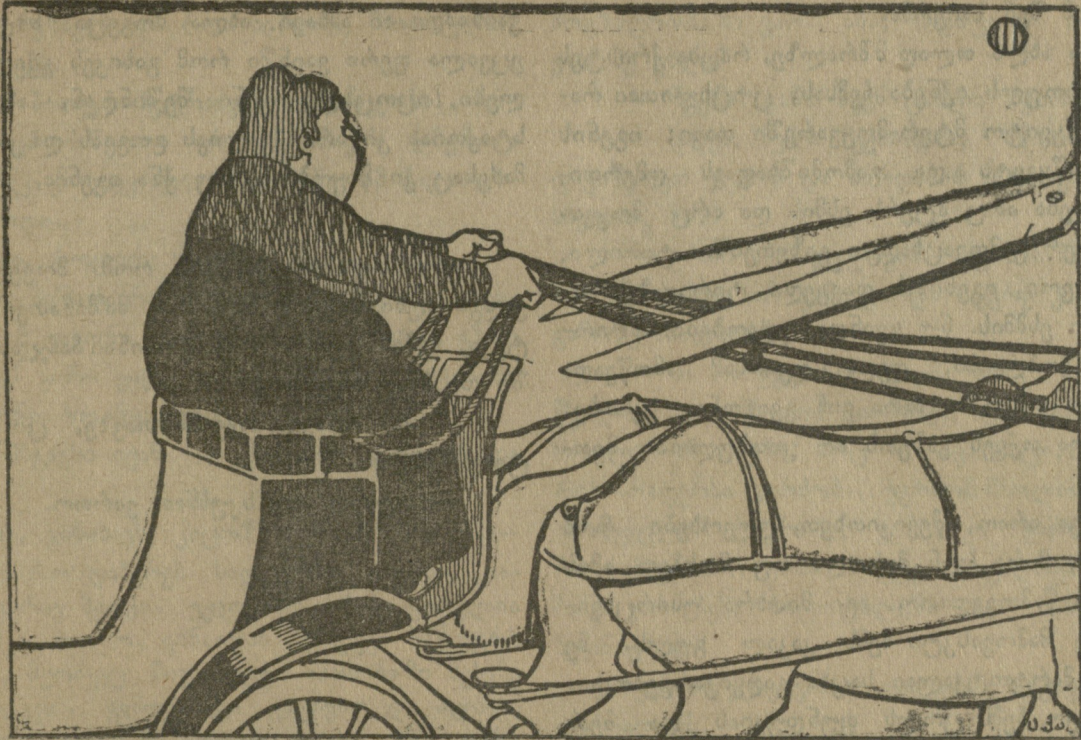
იქ კი, სადაც წინა დროში
სამკითხველომ იმსახურა,
იმავე საბჭომ, ხალხისათვის
კარტის საქმე გაახურა.

ბევრი იწვის ამ საქმეზე,
მაგრამ უფრო მარჯვე ხელი
გახლავთ: სერგო ისაევი
და ალექსანდრ გამრეკელი.

სამკითხველოში ასვლა

ყველაფერი გადაგვეტერა!

(გურჯო სტენა)

ვაინის ამბები, ჩემო ბატონებო, ქე იცით ყველაყამ, მარა ჩვენს საქმეს ახლა არ იკითხავთ, ვარესი დავიდარაბა და უბედურება რომ გვადგანა თავზე? ნენა... ნენა... ნენა. რაფა ყველაფერი გადაგვეტერა, რაფა ეისვარა მონასტერი!. კაცებს რა გიემტყუნება, აგი ჰაერი-ბუნება რომ მთლად ეისვარა. ქე იძახოდენ ჰაერმა გაგვაჩინა, ჩვენ ბუნების შვილი ვართო, მარა ახლა რომ დუუკვირდი მე ამას, პაწაი ქე მექაშნიკა ყურში; აბა, შეხედე, თუ არაა აგი მართალი; მართლა რომ ჰაერი ყოფილა ყორიფერი ავერ სამი წელიწადია, რომ დავაქცია ხაიერაა, ზამთარში ზაფხულია და ზაფხულში ზამთარი; წროულს აპრილმა პაწაი ქე გავიცინა, იმისანაი აყვავილდა ადესაის ყურძენი, იმისანა, რომ კაკალი თვალი გაგინათლდებოდა; იმას წვევბორკე ძირზე იმით გვედგა სული გურულეებს, იმით ვაპირობდი ყოლიფერს; გვეიხედე და მისმა ჩამეიკუპრა პირი, იწვიმა და ჩამონისლა,

ჩამობნელდა და თლად ჩამეიფოცხა ჩვენი ადესაი ყვავილში. ქე დარჩა გაფოცხილი, ზედ კეკალი არ შერჩენია. ვადამიცირდა გული, დამიბნელდა თვალები, ვაი, რამდენი მე შევცოდე ღმერთს, მე რაღა მაცხონებს.

ვიფიქრე ადესაი კი დავველუპა, მარა ამ სიმინდს რაც უნდა დამემართოს საყოფათ მევიწვევ გაისიზა მეთქი. ვიყიდე რვა აბაზათ ფუთი სიმინდი, მივაბძგვიე და მივაბძგვიე, დავთესე რავარც იქნა, მარა რაი მერე!! რომ წიესია სკვინჩაი, შაშვი, ჩხართვი, ყვაფი, ფულუ, გახრა თლად, დედო მიწის გულიდან ამოკირტნეს ქე გამიწბილეს თლად ყანა. დავთესე მორე ჯერ, რას ვიზამდი აბა; ახლაც ისე გამიწბილბდენ ყანას, მარა, რაფა მოვშორდი! ვუძახე და ვუყვირე ჩიტებს ჰაუ, ჰაუ, ჰაუ, ჰაუ... ვუტკაცუნე და ვუტკაცუნე სატკაცუნაი და რაფაც იქნა ქე ვიპატივე. გავმარგლე კიდევ, მშვენიერი ყანა იყო!.. გვეიხედე და ივანობისთვეში მეიკუპრა ცაი, ჩამოლოუსკუმდა, სთქეშა და სთქეშა წვიზამ, უთქიშინა და უთქიშინა, თელი სამეგრელო და ნახევარი გურია ქე დასპოტა თლად... ჩემი სახლკარი ააფორიაქა, ხულა და სალორე ნოვეს კი-

დობანსავით დაკურავდა წყალში. ასე ქე დაგვაქცია კაცი ამ შენ ხაიერმა.

დავრჩი ახლა თლად მშრალზე, რაცხა ქრისტეს ტირილი წროულს იქნება ჩემსას; ცოცხლითაი რაფერ გამევიწყვიტო მტერ-მოყვარეში თავი; იგენის თავს გამომიწყვეტს და გამომიშხაფავს ღმერთი, ჩემი გაჭივრება არც მტერს ესმის და არც მოყვარეს. ათასჯერ გამოვაცხადეთ გზეთებში: ტირილი, ნუ იქნება, ვოი, იგენისას დავჟედი ტირილზე; ვისაც ჩემი არ ესმის. ნუ გვინდა დღეობები: მარიობა, ღვთისმშობლობა, დედა ღვთისამ ამოწვდა იგენს სული კისერში, მარა ვინ გვიგონა, ვკითხე:

— რავა თქვენ გაზეთს არ კითხულობთ მეთქინ?

— რავა არაო, წვევიკითხეთ, დღეობები რომ მოგისპიათო, მარა ჩვენ მართლა თუ მოსპეთ ამის შესატყობათ წამოვედითო. აგი მითხრა უსირცხვილოდ და ქე შამოვასკტი ჩემს კაკალ გულს. მე რომ ვიყო მარტოტკალი საცხა გადვიკარგებოდი, მარა რა ვუყო ჩემს ცოლს ფუნდუკის და ჩემს ციცეებს, ბუჟუტიას და ფოსინას. კას დროზე ველაპარაკე მე იგენს, რომ შეეშვენ ყურში დარბეგება, ვუთხარი:

— ბაბა, ბუჟუტია, შენ აგერ მიგცემ ივანიკის სტაქოიას, შენ, ფოსინა, აგერ ხვითოსავით ბიქია რაფიელაი კალანდაძე და ქე წაყვეით, მქადს ქე გაქუმს და ტანზე ჩაგაცუმს და მეტი რა გინდათ მეთქი. აბრადინი გადამაყარეს თავზე:

— იმისთანა ყრუს ჩვენ რავა წავყობით, იგენს ინჩი არ ესმისო.

— არა თქვენ სილოური გუსისტკა სუტენტები ხართ, ნასტავლს რომ ეძებთ მეთქინ შეუყვირე.

— შენ რა გესმის, შენ გამოჩერებულა, ჩვენ განვითარებული ვართო, მეო, ბუჟუტიამ მითხრა—„გლეხი კაცის“ ისტორია გადაგარგალებული მაქო, ფოსინამ მითხრა—„დედა კაცი და ცოციალიზმი“ თლად ზეპირად ვიცო, ჩვენ წარმოდგენაშიც გვითამაშია, გამოსცენებული ვართო.

— ვუთხარი, ჩემი გვიგონეთ თვარა, თქვენც გამოსცენება კი ვიცი, იმ ცხვირ დაგრძელებულ ბიქს, თავზე რომ ჩამოუბონძდავს განხუნებული ცილინდრი ნუ დაყობით კვალში, თვარა თქვენ თავს ვერ გამომართუმს კაცი ხელში მეთქინ. ასე ვუთხარი აგი, არა სულს ვერ დავწვავ, სირცხვილი არ უქმოვიენ და არც მაქუმენ ჩემი ციცეები, ამის იმედი კი მაქ, მარა, მაინც შევაშიშხართე, კაია,

მუხთება ციცაებს შიშხართი. აი, მაშინ იყო ვაინამდი აი ამბავი. ახლა მოგეცა სიცხე, იგენს ეცვალა ფერი ვაინში რომ გახიკეს ყველა უმაწვილები, იცოცხლე იგენი შეშინდენ, ახლა მგონი სტაქოიას კი არა ქველიეს გოგოიას და კასიანა ლომაძესაც კი წაყობიან, თუ ქნა იგენმა,

ერთ საღამოს ყანიდან რომ მოვედი, შემოვადგი ფეხი სახლში თუ არა, მაშინათვე ზაფრა მეტეკა, ჩემი ბუჟუტე და ფოსინაი ჩამჯდარა ნაცარში და ჩაკუბრული ქე არიან.

— რა ამბავია თქვენს თავზე, ციცავ ბუჟუტე ვმეთქინ!

— აფერი, ისე სკუჩნათ ვართო.

ლუკაიეს ობოლი.

„ბედის შემოქმედი“

ა. ჩეხოვისა.

ნიკოლოზის რკინის გზის სადგურ „ბოლოგოევი“ სამგზავრო მატარებელი დაიძრა. მეორე კლასის ერთ-ერთ ვაგონში ხუთიოდე მგზავრი სთვლემს. ეს არის დანარყდენ სადგურის ბუფეტში და ეხლა, ვაგონის ბინდით გარემოცულნი, მიყრდნობიან სავარძლის ზურგს და დაძინებას ცდილობენ. სიჩუმეა.

კარი გაიღება და ვაგონში შემოდის ღვინისფერ ქუდიანი და კონტა პალტოიანი სარივით მაღალი კაცი, რომელიც ძალიანა ჰგავს ოპერეტის მსახიობს, ან კიდევ თეულ-ვერნის კორესპონდენტსა.

ახალ შემოსული შუა ვაგონში გაჩერდება, ქშინავს და დიდხანს უცქერის სავარძლებს.

— არა, არც ეგ არის!—ბუტბუტებს კაცი.— დასწყველოს ღმერთმა! სწორედ საკვირველია!... არ არის, არა!

ერთი მგზავრთაგანი ჩაჰხედავს ახალ შემოსულს და სიხარულით წამოიძახებს:

— ივან ალექსეიჩ! საიდან სადამო? ეგ შენა ხარ?

აყლაყულდა ივან ალექსევევიჩი შეკრთება, ჯერ ჩაკვირდება მგზავრს და რომ იცნობს, მხიარულათ გაშლის ხელებს.

— აა! პიოტრ პეტროვიჩ! გამარჯობა! რამდენი ხანია ერთმანერთი არ გვინახავს! ღმერთო ჩემო, მე არც კი ვიცოდი, თუ შენც ამ მატარებლით მოდიოდი.

— სხვა, როგორა ხარ?

— არა მიშავს რა მხოლოდ საქმე ის არის, გეთაყვა, რომ ვაგონი დავკარგე და ვერას გზით ვერ მიპოვია! ვირი ვარ, ვირი! სწორეთ საცემარი ვარ, პატრონი რო მყავდეს!

სარის მსგავსი ივან ალექსევევიჩი ქანაობს და ხითხითებს.

— არა, გინახავს, კაცო? — განაგრძობს ის. —

მეორე ზარი რო დაჰკრეს სადგურზე გავედი, კონიაკს გადავკრავ შეთქი. ვყლუნწე, რასაკვირელია ერთი რიუმკა, ხოლო, ვინაიდან შემდეგი სადგური შორს არის, მეორეც მივაყოლე. ამასობაში მესამე ზარიც დაჩეკეს... გამოვარდი გიჟივით და ალაღბედზე უახლეს ვაგონში ვტუტე თავი! არა, ვირი არა ვარ, თუ ღმერთი გწამს? ინდაურის მოდგმა ვარ სწორეთ, ინდაურის.

— შენ ძან მხიარულ გუნებაზე ხარ! — ეუბნება პიოტრ პეტროვიჩი. — დაბრძანდი, რას უღებხარ?

— ა-პა-პა-პა! არას გზითი უნდა წავიდე, ჩემი ვაგონი ვიპოვო! ნახვამდის!

— ამ ბნელში, კაცო, ვაგონის ბაქანზე გადავარდები! დაჯექი, ვიდრე შემდეგ სადგურამდე მივიდოდეთ და მაშინ მონახე შენი ვაგონი. დეჯექი!

ივან ალექსევიჩი ამოიხრებს და ჩამოჯდება პიოტრ პეტროვიჩის პირდაპირ. ეტყობა, ძალიან ატაცებულია, კქმუტავს და ვერ ისვენებს, თითქო ეკალზე ზისო.

საით მიდიხარ? — ჰკითხავს პიოტრ პეტროვიჩი.

— მე? სივრცეში, შევობარო! ღმერთს გეფიცები, თავში ისეთი ბაბილონი მიტრიალებს, რომ მეც არ ვიცი, საით მივდივარ! აი, მივყვარ ბედსა და მეც მივდივარ. ხა-ხა-ხა... გეთაყვა, გინახავს შენ როდისმე — ბედნიერებით აღსავსე ვირი? არ გინახავს? მაშ მიტკირე! შენს წინაშე სდგას უუბედნიერისი მომაკვდავი! დიახ! ნუ თუ სახეზე არაფერი მეტყობა?

— გეტყობა, რომ... ცოტა არ იყოს...

— ალბათ ამ წუთში ზედმიწევნით სულელური სახე მაქვს, არა? სარკე მაინც მქონდეს, ჩემი დინგი დავაფალიერო! ვგრძნობ, რომ თან-და-თან ვირს ვემსგავსები! ღმერთს გეფიცები! ხა-ხა! არა,

შენ წარმოიდგინე, კაცო: ეხლა მე საქორწილო მოგზაურობაში ვარ! აბა, ინდაურის მოდგმა არა ვარ მე ეხლა?

— შენა? განა შენ ცოლი შეირთე?

— დღეს, ჩემო კეთილო, სწორეთ დღეს! დაფიწრეთ ჯვარი და პირდაპირ მატარებელში ჩავსხედით, მაშ!

— ერთი ამას უყურეთ! — იცინის პიოტრ პეტროვიჩი. — მეც არ გამიკვირდა, ეგრე კობტათ რომ გამოწყობილხარ?

— მა რა გეგონა! ის კი არა, სურნელვანი წყალიც კი ვისხურე! კისრამდე ვარ ჩაფლული ამ სოფლის ამასობაში! არც ზრუნვა ვიცი, არც ფიქრი! არაფერსა ვგრძობ... ვგრძობ მხოლოდ რაღაც... დასწყევლოს ღმერთმა, ვერც კი გამომიტქვამს... რა ჯანდაბაა... ერთი სიტყვით უაღრეს განცხრომაში ვარ! ჩემს სიცოცხლეში არ მახსოვს ასეთი ბედნიერება!

ივან ალექსევევიჩი თვალებს ხუჭავს და თავს ატრიალებს.

— უნამუსოთ ბედნიერი ვარ. — განაგრძობს ის. — არა, შენ თითონ გასაჯე. აი, წავალ ეხლა ჩემს ვაგონში. იქ კი, სვარძელში, ფანჯარასთან ზის... არსება, რომელიც, როგორა ვსთქვა... მთელი თავისი არსებით მე მეკუთვნის... ქერა გოგონა... პაწაწინა ცხვირი... თითები... შენ კი გენაცვალე, ჩემო სულის კლიტე! ანგელოზო! ჩემო პატარა ციცუნია! ჩემო გულის ფილოქსერავ! არა, ახლა ფეხი სთქვი შენა, — და! ფეფი იქნებ გგონია, ჩვენს თათებსა ჰგავდეს! ვერ მოგართვი! ფეხი კი არა, რაც ჰაეროვანი რამ არის, ალგოარიული! ასე გონია, ავიღებ და გემრიელად შევახრამუნებ იმ პაწაწინა ფეხებსო! ეხ, შენ რა გესმის! შენ ხომ მატერიალისტი ხარ, მაშინვე ანალიზსა და ჯანდაბას დაიწყებ! ან კი რა უნდა გეკითხებოდეს გამოფიტულ უცოლო კაცს. აი, ცოლს რო შეირთავ მაშინ კი მომიგონებ! სად არის ეხლა ივან ალექსევიჩიო, იტყვი! დიახ... ჰოდა... წავალ ეხლა ჩემს ვაგონში... იქ მოუთმენლათ მიმელის ჩემი კუკუნია... წინდაწინვე სტკბება ჩემი მისვლით... გამიღიმებს... მე მოვუჯდები გვერდით და აი, ასე, ამ ორი თითით ნიკაპზე მოუცაცუნებ...

ივან ალექსევიჩი თავს ატრიალებს და ბედნიერათ ხარხარებს.

— მერე ჩამოვადებ გოგრას მხარზე და წელზე ხელს შემოვხვევ. ირგვლივ კი, გესმის, სიჩუმეა... პოეტური ბინდი სუფევს. ეხ, იმ წუთს, ღმერთს გეფიცები მთელ დედა-მიწას გულში ჩაიკრავს კაცი. პიოტრ პეტროვიჩ! მოდი ერთი გულში ჩავიკრა!

— ინებე, შენი ჭირიმე.

მეგობრები ერთმანერთს გადაეხვევიან და მთელი ვაგონი იცინის; ივან ალექსეიჩი განაგრძობს.

— აი როგორც რომანებში იტყვიან, მეტი ილიუზიისათვის, შეირბენ ბუფეტში და ორსამ რიუმკას ჩააკოკლოზინებ. გადაჭკრავ თუ არა, თაფში და, აი აქ, გულში, ისეთ რასმე იგრძნობ, რაც სიზმრათაც არ მოგლანდებია. ხომ პატარა და უმნიშვნელო კაცი ვარ, და იმ დროს ასე მგონია, საზღვარი არა მაქვს-მეთქი... დედამიწას ხელს დავაღებ და ავათამაშებ მეთქი!

შეხარხოვებულსა და ბედნიერ ახალგვარდაწერილს რომ უყურებენ მგზავრები, თავადაც მხიარულ გუნებაზე მოდიან და აღარ ეძინებათ. ეხლა ივან ალექსეიჩის ერთის მაგიერ ბარე ხუთი კაცი უგდებს ყურს. ის კი წამდაუწუმ ტრიალებს, ხელებს აქნევს და დაუსვენებლივ ყბედობს. თითონაც ხარხარებს და მასთან ერთად ყველანი ხარხარებენ.

— უმათვრესი რა არის, იცით?—განაგრძობს ბედნიერი კაცი.—რაც შეიძლება ნაკლებ უნდა იფიქროთ. შორს ყოველივე ფიქრი და ანალიზი! დალევა გინდა, —დალიე! აბა რა საჭიროა აქ რაღაც ფილოსოფიური მსჯელობა, გავნებს თუ გარგებს დალევა? ყველა ამ ფილოსოფიასა და ფსიხოლოგიას ჯანდაბამდისაც გზა ჰქონია, ახლოც არ უნდა გაიკაროთ!

ვაგონში კონდუქტორი გაივლის.

— გეთაყვა, —მიუბრუნდება მას ახალ დაქორწინებული: — 209 № ვაგონში რომ გაიაროთ, შონახეთ, თუ ღმერთი გწამთ, რუბ ქუდიანი ქალი, თეთრი ფრთა აქვს ქუდზე, და უთხარით, რომ მე აქა ვარ.

— კარგი, ბატონო. მაგრამ ამ მატარებელში 209 № არ გახლავთ, 219 გახლავთ!

— ჰოდა 219 იყოს! სულ ერთია! ასე უთხარით: თქვენი ქმარი საღსალავათად არის, არაფერი გასჭივრებია თქო!

ივან ალექსეიჩი უცებ თავზე ხელს მოიკიდებს და კვნესის:

— ქმარი!.. ცოლი!.. აი, დასწყევლოს ეშმაკმა! მე-ქმარი?! მე კიდევ არაფერი, —ისა, ის!.. გუშინდელი ბაღლი, ცუგრუმელა გოგონა და დღეს კი ცოლი! არა, როგორ დავიჯერო?

— ჩვენ დროში ბედნიერი კაცის შეხვედრა სწორეთ რომ საკვირველია. —ამბობს ერთი მგზავრ-

კახური ტიპები.

კახეთის აგრონომი ათვლიერებს სოფ. საგარეჯოს საღვურზე სიმინდის ყანებს.

თაგანი:—უმალ თეთრ სპილოს ნახავ, მგონი, ვიდრე ბედნიერ ადამიანს.

— მერე ვისი ბრალია?—გამოართმევს სიტყვას ივან ალექსეიჩი.—თუ თქვენ ბედი არ გწყალობთ, თქვენივე ბრალია! ღიახ, თქვენივე მაშ რა გეგონათ? ადამიანი თავად არის თვის საკუთარ ბედნიერების შემოქმედი, გესმით? ოღონდ მოისურვეთ და, მერწმუნეთ, იქნებით კიდევ ბედნიერი! თქვენ კი განზრახ გაურბიხართ ბედნიერებას!

— ერი ჰა! როგორ, რა გვართ?

— სულ ადვილათ!.. აი, ყური მიგდეთ: ბუნებამ დაადგინა, რომ კაცმა თავის დროზე სიყვარულის ხილი იგემოს. დადგა ეს დრო, არა? შეიყვარე, რაღა, რაც ძალი და ღონე გაქვს, თქვენ კი ბუნებას ყურსაც არ უგდებთ და სულ რაღაც ჯანდაბას უყურყურებთ! შემდეგ... კანონში სწერია, რომ ყოველმა პატიოსანმა კაცმა ცოლი შეირთოს. უცოლოდ ბედნიერება არ იქნება! მოალწევს თუ არა სათანადო დრო, წადი საყდარში და ჯვარი გადაიწერე... მაგრამ თქვენ ხომ არ გეჩქარებათ ქორწინება.. სულ რაღაც ჯანდაბას უყურყურებთ! მერე... სამღვთო წერილი ბრძანებს, რომ ღვინო ახარებს გულსა კაცისასა... თუ რომ კარგათა ხარ და გინდა, კიდევ უფრო კარგათ იყო, განიბერტყე მტვერი ფერხთა შენთა და გაემართე ბუფეტსა შინა დალევად ღვინისა. საქმე ისაა, რომ სიბრძნესა და ფილოსოფოსობას უნდა თავი დაანებო და ადათისა და შაბლონის მიხედვით იცხოვრო. დადებული რამ არის შაბლონი!

— თქვენ ამბობთ, რომ კაცი თავად არის თვისი ბედის შემოქმედი. ერთი მიბრძანეთ, სადაური შემოქმედია, თუ კი საკმაოა ერთი ტკივანი კბილი ან კიდევ ავი სიდღერი, რომ ადამიანის ბედნიერება ყირამალა წამოვიდეს. ყველაფერი შემთხვევაზე ჰკიდია! აი, შეგვემთხვას ერთი კუკუევის კატასტროფა, ვნახავ მაშინ რა კილოზე აქიკიკიდებით!

— სისულელეა!—არ იშლის თავისას ახალ-ჯვარდაწერილი.—კატასტროფები და ასეთი უბედურება წელიწადში თითო ჯერ ხდება ხოლმე. არავითარი შემთხვევისა არ მეშინიან, რადგან არის იმის საბაბი, რომ ეს შემთხვევა შეგვემთხვას. ათასში ერთხელ რაღაც მოხდება! ჯანდაბას! ლაპარაკიც კი არ მინდა ამაზე... მადლობა ღმერთს, მგონი მივალწიეთ საღვურს.

— თქვენ ეხლა საით მიემგზავრებით?—ჰკითხავს პიოტრ პეტროვიჩი.—მოსკოვში თუ სადმე უფრო სამხრეთისაკენ.

— დილა მშვიდობისა! როგორ უნდა გავჩნდე სადმე სამხრეთისკენ ჩრდილოეთით მიმავალი კაცი?

— მერე განა მოსკოვი ჩრდილოეთით არის?

— ვიცი, მაგრამ ჩვენ ხომ პეტერბურგში მივდივართ ეხლა!

— მოსკოვში მივდივართ. კაცო, ხომ არ გადარიე!

— როგორ თუ მოსკოვში მივდივართ? ამბობს გაოცებული ივან ალექსევიჩი.

— საკვირველია, ღმერთმანი! კაცო, შენ რა ბილეთი აიღე?

— პეტერბურგისა!

— ჰო და, მაშ მომილოცავს. სხვა მატარებელში ჩამჯდარხარ!

სიჩუმე ჩამოვარდება. ახალ დაქორწინებული წამოდგება და გაშტერებულ თვალებს მოავლებს იქ მყოფთ.

— ჰო, ჩემმა მზემ, უხსნის პიოტრ პეტროვიჩი, „ბოლოგოეში“ აგრეგია და შეხვედრილ მატარებელში ჩამჯდარხარ.

ივან ალექსევიჩი ფითრდება, თავში ხელს წაივლებს და ბოლთასა სცემს ვაგონში.

— ვირი ვარ, ვირი! ბუტბუტებს ივან ალექსევიჩი. უნამუსო კაცი ვარ, არამზადა! რაღა მეშველება ახლა? იმ მატარებელში ცოლი ზის! მარტოდ მარტო! მიცდის, იტანჯება! ეშაქმა წაილოს ჩემი თავი და ტანი!

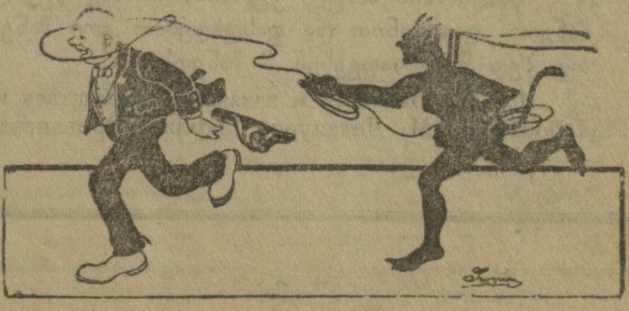
ახალ ჯვარდაწერილი სავარძელზე დავარდება და ისე იკრუნჩხება, თითქო მეჭექებ დაადგეს ფეხიო.

— უბედური კაცი ვარ, უბედური! კვენის ივან ალექსევიჩი. რაღა ვქნა ეხლა? რა მეშველება?

— კარგი, კარგი! ანუგეშებენ მგზავრები. რა ვუყოთ მერე? თქვენ დეპეშით შეატყობინეთ თქვენს ცოლს, თითონ კი როგორმე კურიერის მატარებლით წადით და დაეწვეით.

— კურიერის მატარებლით! სტირის ახალ დაქორწინებული „ბედის შემოქმედი“. მერე ფული სად არის კურიერის მატარებლისათვის? ჩემი ფული ხომ სულ ცოლსა აქვს!

მგზავრები ჩუმათ ჰკრებენ ფულს თავიანთ შორის და სიცილ-ხარხარით გადასცემენ ბედნიერ კაცს.

აღსასრული აღაშენის ტანჯვისა!

სუსუნათის წამლოვა.

ნ წელიწადი გავიდა, რაც ჩემი გამოგონილი წამალი „რაპიდი“ გასასყიდად გამოვიდა, სამკურნალო ბაბქოს ნებართვით № 1295, სუსუნათის წამლობისთვის, როგორც მაგარი, ისე ხრონიკულისა. ამ ხნის განმავლობაში „რაპიდი“-ს პრეპარატით ათასობით ავთმყოფი სრულიად განიკურნა, რომელთაგანაც სამადლობელი წერილები მაქვს. წამლობის ასეთი ნაყოფი უფლებას მაძლევს, პრეპარატი „რაპიდი“-ი, როგორც ყველაზე არსებითი და სწრაფად მომქმედი საშუალება ამ სნეულებისა, ვურჩიო ყველას.

უკანასკნელ წლის დაკვირვებამ კვლავ დაამტკიცა, რომ „რაპიდი“-ის პრეპარატით წამლობის შემდეგ სუსუნატი რომ არ მოარჩენილიყოს ამისთანა შემთხვევა არ არის, ამისათვის გადაქრით ვაცხადებ, რომ რაც უნდა ხანგრძლივი იყოს ავადმყოფობა ჩემი გამოგონილ საშუალებით სამ კვირაში წამლობა საკმარისია სუსუნათის მოსარჩენათ, და „რაპიდი“-ის შემწეობით სრულიად მოარჩენილად უნდა ჩაითვალოს.

მართალია, უკანასკნელ წლებში სუსუნათის (გონორეი) წინააღმდეგ ბევრი საშუალება გამოჩნდა, რომელნიც ჩქარა და არსებით განკურნებას ჰპირდებოდნენ და ავადმყოფთ, შესაძლოა, გულიც გაუტყდა ამ წამლობის უნაყოფობით და სამართლიანად შეუძლიანთ ექვის თვალთ შეზნდონ ჩემს წამალსაც, — ამ შემთხვევაში მამოს ყურადღებას იმ გარემოებაზე მივაქცევ, რომ ჩემი რწმენა „რაპიდი“-ის უებრობაში და ჩემი დაპირება ლიტონი სიტყვა რომ არ არის, ამის დასამტკიცებლათ ყველას, ვინც ჩემგან პრეპარატ „რაპიდი“-ის ორს ორმაგ ფლაკონს (წამლობის მთელი კურსი) დაიბარებს, წამალთან ერთად ეგზავნება ჩემგან ხელწერილი, რომ უკეთუ არ მოარჩინოს, ფულს უკანვე დაუბრუნებ.

ნიმუში ჩემის ხელწერილისა: „მე, ამისა ქვემოთ ხელისა მომწერელი, ამ ხელწერილს ვაძლევ ბატონს (ამას და ამას) იმაში, რომ მივციდე რა მას ჩემი „პირად“-ის ორი ფლაკონი, სუსუნათის წინააღმდეგ, თავდები ვარ, რომ ოცი დღის წამლობის შემდეგ ეს სნეულება სრულებით გაქრება. თუ აღნიშნულ ვადაზე რომელიმე ლაბორატორიაში შარდის გამოკვლევის შემდეგ აღმოჩნდება განუკურნებელი, მაშინ ვალდებული ვარ რვა მანეთი დავუბრუნო“ (ხელ. მოწერ.).

ზემოდ მოყვანილ ცნობას, რომ ბევრს განკურნებულ ავადმყოფებისაგან სამადლობელი წერილები, გადავწყვიტე ჩემს განცხადებებში მოვათავსო ხოლმე ახალი მადლობის წერილები. ამ წერილების დედანი (აუარებელი) ჩემთან ინახება და ყოველს მსურველს შეუძლიან მათი ნახვა. წერილების სინამდვილეში თავდები ვარ, თუ რომელიმე მათგანი დედანს არ ეთანხმება, ვალდებული ვარ, გადავიხადო 1000 მანეთი რომელიმე საზოგადოების სახარგეილოდ.

17. მ. ხ., ბ-ნო დელამურე! დიდად გმადლობთ თქვენი წამლის „რაპიდი“-ისათვის, რომელმაც ერთბაშით იქონია კარგი გავლენა. ძნელია განცხადების დაჯერება, მაგრამ თქვენი განცხადება კომერციული მოსაზრებით არა ყოფილა, არამედ ავადმყოფს განკურნებას ურჩევს, ამაში თვითონ დავრწმუნდი, განმეორებით გიხდით მადლობას.

ნოგეაბრდა 14 მარტი, 1914 წ.

პ. ნ. პ. ნ.

წამლობის სრულ კურსის, ორმაგ წყვილ ფლაკონის და კოლოფ პილულის ფასი ცხრა მანეთი. გაგზავნით და ფასდადებით ათი მანეთი. ფასდადებით გაიგზავნება მხოლოდ მაშინ, თუ ბედ წარმოადგენენ 3 მანეთს.

Съ требованіями и заказами обращаться исключительно кавказское отдѣленіе Московской Лабораторіи М. Деламури. Тифлисъ Эриванская площ. Пушкинская 3 отд. 3/м. верхній этажъ.

ქალაქ თფილისში

გამოდის უოკელ-კვირეული იუმორისტული გამოცემა

ეშმაკის მათრასი

ჟურნალის სამხატვრო და სალიტერატურო მხარეს განაგებენ **ეშმაკი და თაგუნა**,
ხოლო გამოცემის საქმეს ა. გ. ბუკია.

ჟურნალის ფასი - 12 თვით 5 მ. ♦ 6 თვით 3 მ. ♦ 3 თვით 1 მ. 50 კ. ♦ 1 თვით 50 კ.
„ეშმაკის მათრასში“ დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები,
არაკები, შარადები, გამოცანები, ნაკვესები და სხვა.

◆ ჟურნალში დაიბეჭდება საერთაშორისო ომის ილიუსტრაციები.

რედაქცია სთხოვს ყველა თანამშრომლებს, მასალები გამოგზავნონ

ამ ადრესით:

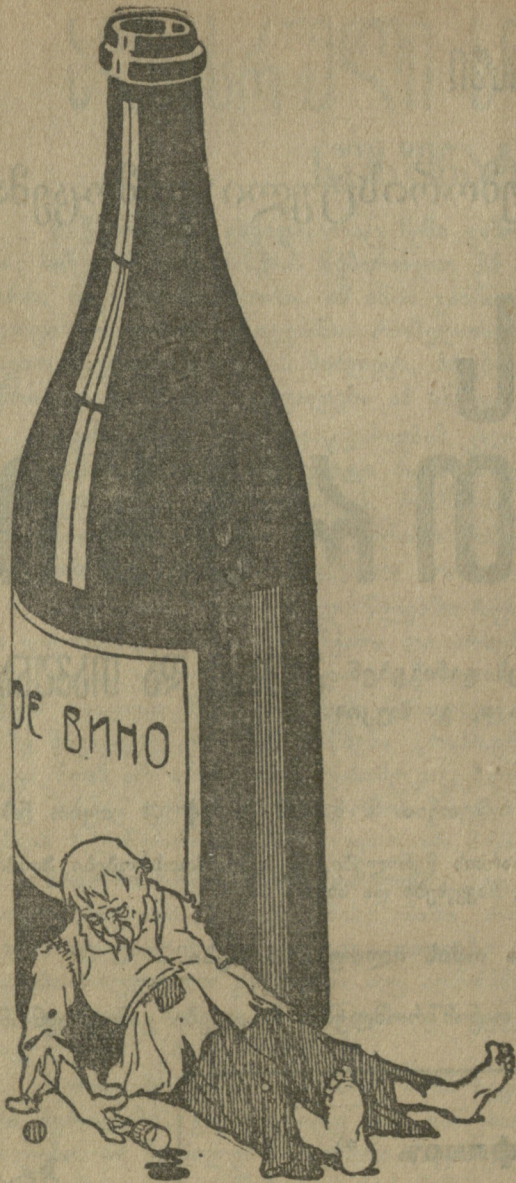
Тифлисъ *)

С. Р. Таварткиладзе.
Олгинская 6,
Почтов. ящ. № 96.

(ეშმაკის მათრასათვის)

*) ეს ადგილი კონფერტზე შარკისათვის არის დანიშნული და გულმავიწყებს მოვარონებთ, რომ
◆ უმარკო წერილებს რედაქცია არ დაიხსნის ◆

გაუფრთხილდით თქვენს ჯანმრთელობას — მიირთვით

უპირატესი

სილექულ-მადნეულის
სამკურნალო
შაქარიანი
მდიანო
ფრუიტი

— ამბობდენ და გაზეთებშიაც წერდენ, რომ იაპონიის აღმირალმა მეომარი კაპიტნები ბრძოლის დაწყების წინ წყლით აღდევრდებოდა. მე სულელს მაშინ ეს ამბავი მეცინებოდა, ვამბობდი თუ ის კაცი რა კაცი უნდა იყოს ვინც ღვინოს არა სვამს და სადღევრდელს წყლით მიირთმევს მეთქი. ახლა კი როცა მე თვით გამოვცადე, მჯერა რომ იაპონიამ მისთვის გაიმარჯვა, რომ ღვინოს არა სვამდა. ღვინის გადასკიდეს რა ხეირი დაეყრება. ჯიბის სიცილიერე და აურაზაური სულ ღვინის ბრალია. ციხეში ვინც იტანჯება ნახევარზე მეტი სულ ღვინის მიზეზია. როცა ღვინის სმას თავი დაეანებე და წყლის სმა დაიწყე კაციც მერე ვარ და ქუდიც მერე მხურავს! ცოლშვილიც მერე შემეყვარდა და ბარაქაც მერე დამეტყო. წყალი ყველა კარგია, მაგრამ ლაღიძის ქარხნის წყალთან ფას ყველა, მასთან ვერც ერთი თავს ვერ მოვა. მიირთვით გენაცვა ლაღიძის წყალი დასტკბით და ისიამოვნეთ!

